

П. Г. Удхаус

Сбогом на всички котки

Котето на готвача се промъкна в пушалнята на клуб „Гъртеи“ и поздрави присъстващите с дружелюбно „мяу!“. Фреди Уиджън, който седеше в ъгъла, стиснал глава между дланите си, се изправи възмутено.

– Предполагах – рече той с хладен, безизразен глас, – че това тук е тихо убежище за джентълмени. Но тъй като виждам, че съм попаднал в менажерия, смятам да се оттегля.

И напусна демонстративно стаята. Пушалнята се изпълни със смут и недоумение.

– Какво му стана? – загрижено попита един Образ. Подобни изблици на неприкрити чувства са твърде редки в клуб „Гъртеите“. – Да не са се скарали с котето?

Един всезнаещ Симпатията поклати отрицателно глава.

– Фреди не е имал спречквания с това конкретно коте – поясни той. – Но откак прекара един уикенд в Мачъм Чешингс, не може да понася котки.

– Какъв Мачъм?

– Чешингс. Потомственото имение на Далия Прендърби в графство Оксфордшир.

– Запознах ме веднъж с нея – обади се една Скица. – Стори ми се много симпатично момиче.

– И Фреди беше на това мнение. Обичаше я безумно.

– И, разбира се, я загуби?

– Разбира се.

– Знаете ли – промълви един разсъдлив Симпатията, – обзалагам се, че ако наредим по дължина всички момичета, които Фреди Уиджън е обичал и загубил, редицата сигурно ще се проточи до средата на булевард „Пикадили“.

– Дори по-надалеч – уточни Образът. – Някои от тях бяха доста височки. Това, което аз не мога да проумея обаче, е защо изобщо си прави труда да се влюбва. В последна сметка те, тъй или иначе, го изритват. Спокойно би могъл да не започва. Нещо повече – в спестеното време би успял да прочете някоя поучителна книга.

– Според мен бедата му е там, че в началото винаги набира страхотна скорост – заразказва Симпатията. – Има приятна физиономия, танцува великолепно, умее да си мърда ушите и в първия момент на момичето му се взема акълът, а това естествено го насърчава. Той твърди, че и с тази Прендърби отначало много му потръгнало. Нещата дори стигнали дотам, че когато го поканила за уикенда в Мачъм Чешингс, той си купил един екземпляр от „Какво трябва да знае всеки младоженец“.

– Много са странни имената на английските провинциални имения – намеси се замислено Скицата. – Мачъм как да е, но откъде накъде Чешингс?

– И Фреди са задавал този въпрос. Но не и след като видял къщата. След това – поне така твърдеше пред мен – разбрал, че по-точно наименование и при най-добро желание не можело да се измисли. Защото цялото семейство на тази Далия било от почитателите на животинския свят и къщата представлявала клокочещ въртоп от безсловесни твари. Накъдето и да обърнеш взор, навсякъде кучета, които се чешели, котки, които чешели тапицираните мебели, и Фреди дори подозирал (макар подозренията му да не се оправдали до последния ден на престоя му), че някъде из къщата имало и шимпанзе, дръгнещо се не по-малко усърдно. Случват се такива работи в дълбоката провинция, а въпросното имение Мачъм Чешингс било доста встрани от центъра на живота и до най-близката гара имало цели шест мили.

Та именно на тази гара Далия Прендърби посрещнала наш Фреди с двуместната си кола и по пътя към Мачъм Чешингс между тях се състоял разговор, който според мен е показателен, тъй като свидетелства за сърдечното естество на отношенията им на този етап от събитията. Горчивите преоценки изскокнали далеч по-късно.

– Искам направо да ги слисаш, Фреди – започнала Далия, след като си побъбрили за туй-онуй. – Някои от момчетата, които съм канила, така ужасно се изложиха. Най-важното е да се харесаш на татко.

– Бъди спокойна – уверил я Фреди.

– Той понякога е доста труден.

– Ти само ме заведи при него – помолил Фреди. – Само това искам от теб – да ме заведеш при него.

– Лошото е, че никак не одобрява съвременните младежи.

– Мен ще одобри.

– Мислиш ли?

– Убеден съм.

– Защо си толкова убеден?

– Защото никой не може да устои на обаянието ми.

– Ами!

– Ами я!

– Ами!

– Ами я!

Тя го ръгнала с лакът, той също я ръгнал, тя се изкикотила, той се изхлилил, сякаш някой спраскал надута книжна кесия, тя пак го ръгнала,

той пак я ръгнал, тя казала: „Ама че си магаре!“, той рекъл: „Стига пък ти!“ и всичко това показва докъде са били стигнали в отношенията си. Нищо не било решено още, но любовта несъмнено вече пускала корени в моминското сърце.

Естествено, че докато пътувал, Фреди се позамислил за този баща, събуждащ такива тревожни чувства у любимата девойка, затова твърдо решил да не я изложи. Той решил така да привърже стареца към себе си, че онзи да откаже да диша без него. Решил да съсредоточи върху него цялата сила на неустоймото си обаяние и с нетърпение очаквал да се наслади на страхотния си успех.

Затова е излишно да ви казвам, тъй като познавате Фреди не по-зле от мен, че първото, което сторил, щом влязъл в орбитата на стария сър Мортимър Прендърби, било да го халоса по темето с една котка на жълти и черни петна, и то само десет минути след пристигането си в Мачъм Чешингс.

Тъй като влакът му бил закъснял, нямало време за тържествени посрещания и за приветствени слова от рода на „Добре дошъл в Мачъм Чешингс“. Момичето просто го изстреляло в определената за него стая, наредило му да бъде тип-топ за нула време, тъй като вечерята започвала след четвърт час, и хукнало и то да се преоблича. Фреди спокойно се гласял, но когато по едно време се извърнал да вземе ризата си, която бил оставил върху леглото, отгоре ѝ съзрял огромна котка на жълти и черни петна, която я размесвала с лапите си.

Знаете какво значи за един мъж официалната му риза. В първия миг Фреди не повярвал на очите си и останал втрещен. В следващия миг обаче се метнал напред с прегракнал писък, сграбчил животното, изнесъл го на балкона, запратил го в празното пространство и улучил право по темето възрастния джентълмен, задал се откъм ъгъла.

– По дяволите! – възмутил се джентълменът.

От прозореца на долния етаж щръкнала нечия глава.

– Какво има, Мортимър?

– Отгоре се сипят котки.

– Глупости! Небето е ясно – възразила главата и се скрила.

Фреди преценил, че негов дълг е да се извини.

– Извинете – започнал той. – Много съжалявам. Аз бях.

– Не, не бяхте вие. Котка беше.

– Знам. Аз я хвърлих.

– Защо?

– Ами...

- Глупак!
- Извинете – смутолевил Фреди.
- Върви по дяволите! – отвърнал старият джентълмен.

Фреди направил крачка назад, прибрал се в стаята и с това инцидентът приключил.

Обикновено нашият приятел се облича с прилична скорост, но този епизод така го сащисал, че той не само изгубил едно от копчетата на ръкавелите, но и направил на нищо първите няколко вратовръзки. Така че, когато гонгът известил началото на пиршеството, все още бил по риза, а когато най-сетне успял да се измъкне от будоара си, един от лакеите го осведомил, че компанията в трапезарията вече лочела бульона. Той се отправил натам, плюснал се в празния стол до домакинята и едва успял да се включи в състезанието с две единствени лъжици бульон.

Неудобно, общо взето, но въпреки това се чувствал превъзходно благодарение на освежителната мисъл, че коленете му са под една и съща маса с тези на Далия. Затова след като кимнал любезно на домакинята, който впил в него изпепеляващ поглед, Фреди напрегнал сили и подхванал бляскав и остроумен разговор с лейди Прендърби.

- Очарователно имение имате.

Домакинята се съгласила, че тукашните пейзажи се радвали на успех. Била от породата високи, кокалести дами, дето напомнят за кралица Елизабет Първа – с тънки стиснати устни и студени като плодово желе очи. Външният ѝ вид не допаднал особено на Фреди, но – както вече казах – той бил в приповдигнато настроение, така че вдъхновено продължил:

- Местата сигурно са отлични за лов?
- Доколкото ми е известно, наоколо доста се ловува.
- И аз така помислих. Това е то, истинският живот: да препускаш на кон из красиви местности и да тъпчеш торбата с дивеч. Думба-лумба, хей, стой, варда – просто мечта!

Лейди Прендърби забележимо потръпнала.

– Боя се, че не споделям възторга ви. Имам най-силни възражения срещу ловуването. Винаги съм се противопоставяла решително на всички свирепи спортове, свързани с убиването на животни.

Това бил жесток удар за добрия стар Фреди, който тъй много разчитал да разнищва темата поне по време на основното ядене и част от десерта. Но устата му била затворена с трясък. И докато мълчал и се опитвал да събере мисли, домакинята, който от пет или шест минути не

откъсвал от него изпепеляващ поглед, прикрил уста с ръка и избоботил като гаубица по посока на Даляя, седнала в противоположния край на масата:

– Даляя!

– Да, татко?

– Кой е тоя грозник?

– Шт!

– Какво ми шъткаш? Кой е, питам?

– Господин Уиджън.

– Господин кой?

– Уиджън!

– Защо не се Научиш да произнасяш по-ясно! Всичко смотолевяш в устата си! – заядливо продължил сър Мортимър. – Счу ми се, че каза „Уиджън“. Кой го е канил тук?

– Аз.

– Защо?

– Защото ми е приятел.

– А на мен ми прилича на проклетие свише. Има лице на криминален престъпник.

– Шт!

– Стига си шъткала! Освен това не е с всичкия си. Заменя хората с котки.

– Моля те, татко!

– Няма какво да ме молиш! Излишно е. Щом казвам, че заменя хората с котки, значи ги заменя! Мен дори ме улучи. Малоумник, бих казал, макар че едва ли има и малко ум. Да не говорим, че по-отблъскващ Изрод още не се е появявал в тази къща. Колко време ще остане?

– До понеделник.

– О, Господи! Днес сме едва петък! – изревал сър Мортимър Прендърби.

Положението, нали разбирате, било крайно неловко за Фреди и се боя, че не му се отразило благоприятно. Би трябвало според мен да се впусне в изискан светски разговор, но единственото, което му хрумнало, било да попита лейди Прендърби дали стреля добре с пушка. Тя отвърнала, че тъй като не притежавала кръвожадни дивашки инстинкти, необходими за един закоравял хладнокръвен убиец, не била добър стрелец, така че нашият приятел повесил долна устна и потънал отново в мълчание.

В общи линии не съжалил особено, когато вечерята приключила. А

понеже двамата със сър Мортимър били единствените мъже на масата (останалите столове били запълнени от орляк плесенясащи дами, които Фреди класифицирал под общата категория „лели“), той решил, че най-сетне е настъпил моментът, когато двамата ще пообщуват при по-благоприятни обстоятелства и ще се опитат да се оценят взаимно според достойнствата си. С нетърпение очаквал тази уютна среща на чашка портвайн¹, по време на която щял да заглади недоразумението с котката и изобщо щял да направи всичко по силите си, та да може сър Мортимър да преразгледа отрицателното мнение, което вече си бил съставил.

Ала сър Мортимър несъмнено имал свои оригинални разбирания за задълженията на един домакин. Вместо да обсипе Фреди с шишета портвайн, той само го изгледал с продължителен, лепкав взор, в който се четяла неприкрита погнуса, и изскочил през остъклената врата в градината. Секунда след това главата му пак се появила в процепа на вратата, произнесла „Котки, а!“ и нощта отново я погълнала.

Фреди бил озадачен. Това бил за него новаторски подход. Бил прекарал безброй уикенди в още по-безброй провинциални английски имения, но за пръв път го зарязвали сам след вечерята и той просто недоумявал и не знаел как да възприеме създалото се положение. Все още се маел, когато сър Мортимър отново се мярнал в зрителното му поле, дарил го с поредния си продължителен, лепкав поглед, произнесъл: „Котки, значи!“ и се стопил в мрака на нощта.

Този път Фреди се засегнал. Как може Далия да настоява да се сближи с баща ѝ, след като въпросният родител не се задържа на едно място две последователни секунди? Ако сър Мортимър възнамерявал да прекара остатъка от нощта в метеоритни проблясвания покрай Фреди, как ще успее той да постигне желаното сближаване? Затова с огромно облекчение посрещнал появата на старото си другарче – жълто-черната котка. Тя сякаш му посочила изход от тежкото състояние на духа.

Фреди грабнал от чинията на лейди Прендърби парче недояден банан и цапардосал животното от два метра разстояние. То жално измъкало и скоростивно се оттеглило. Секунда след това сър Мортимър осъществил поредната си поява.

– Ти ли ритна котката? – попитал.

Фреди изгарял от желание да изкаже на тази дърта зараза мнението си за цирковите му номера, но възпитанието на един Уиджън не му го

1. Според английската традиция след вечеря дамите се оттеглят в салона, а мъжете остават в трапезарията да пият по чаша портвайн. – Б. пр.

позволило.

– Не – отвърнал той. – Не съм ритал котката.

– Все нещо си й направил – иначе нямаше да изхвърчи оттук със сто мили в час.

– Само й предложих парче банан.

– Опитай пак и ще видиш какво ще ти се случи!

– Каква приятна вечер – променил. Фреди темата.

– Ни най-малко, глупак такъв! – възразил любезният домакин. Фреди се изправил. Нервите му се изопнали като корабни въжета.

– Ще се присъединя към дамите – изрекъл с достойнство.

– Господ да им е на помощ! – извикал сър Мортимър Прендърби с много чувство и отново изчезнал.

Настроението на Фреди, докато крачел към салона, било вгълбено. Не твърдя, че е надарен с голям ум, но все пак наличностите му стигат, за да прецени кога е направил добро впечатление и кога не. За тази вечер определено си давал сметка, че е по-скоро второто. Явно нямало да нахълта в гостната като идола на Мачъм Чешингс, а като скромен юноша, комуто тепърва предстояло яко да се подмазва, за да може да стане що-годе популярен в този дом.

Явно се налагало да призове на помощ всичката си енергия и да навакса изгубеното. И тъй като бил наясно, че най-важното за тези старовремски възрастни дами, прекарвали по-голямата част от живота си в гостуване из провинциални имения, е да им засвидетелства дребни знаци на внимание от типа на онези, дето са били страшно на мода по времето на кралица Виктория, още с влизането си той се метнал към една от лелите, която се оглеждала да види къде да остави чашата си с кафето.

– Позволете – провикнал се Фреди, самата любезност и възпитание. И настъпил някаква котка. – Ох, извинете – изпъшкарал той и направил крачка назад, при което размазал под петата си втора котка. – Ах, много съжалявам – промърморил сломено и залитнал към най-близкото кресло, за да се сгромоляса върху трета представителка на този животински вид. Разбира се, скочил като ужилен, но вече било късно. Последвалите „няма защо“ от страна на любезната домакиня не му попречили да чете между редовете. Очите на лейди Прендърби се задържали отгоре му само за част от секундата, но това било предостатъчно. Тя несъмнено гледала на него, както майките на Юдея биха погледнали на цар Ирод, ако той би се появил на следобедната им седянка.

Междувременно Далия прелиствала някакво списание в другия край на гостната. Присъствието й действало на Фреди като магнит.

Усетил нужда от нейното топло женско съчувствие. И пристъпвайки с извънмерна предпазливост, той прекосил стаята, огледал зорко терена за котки и чак тогава се отпуснал в канапето до нея. Но представете си душевната му скръб, когато открил, че кранът на топлото ѝ женско съчувствие бил затегнат до краен предел. Момичето представлявало нещо средно между айсберг и наточен бръснач.

– Не си прави труда да ми обясняваш – сразяла го Далия. – Знам, че има хора, които изпитват необяснима неприязън към животните.

– Ама чакай! – извикал Фреди и трескаво размахал ръце. – Ох, извинявам се – измънкал той, тъй като юрукът му се врязал в корема на поредния член на менажерията.

Далия уловила животното във въздуха.

– Струва ми се, мамо, че няма да е зле, ако вземеш Ангъс при себе си – обърнала се към лейди Прендърби. – Той очевидно пречи на господин Уиджън.

– Да, наистина – съгласила се майка ѝ. – При мен ще е на по-безопасно място.

– Ама аз... такова... – изблеял Фреди.

Далия Прендърби си поела въздух през стиснати зъби.

– Вярно казват хората – изсъскала тя, – че можеш истински да опознаеш мъжа едва когато го видиш в собствената си къща.

– Това пък какво значи?

– Нищо.

И тя станала, отишла при пианото, запяла с отчужден вид бретонски народни песни, а Фреди запрелиствал семейния албум с ликовете на „Лея Емили на плажа в Ландъдно, 1893 г.“ и „Братовчедът Джордж на карнавал“.

Така продължила кротката и мирна вечер в уютния дом, додето най-сетне лейди Прендърби не изсвирила отбой и Фреди можел спокойно да отпъзли в стаята си и там на спокойствие да си ближе раните.

Сигурно смятате, че докато се изкачвал по стълбите със свещ в ръка, Фреди бил умислен единствено за своята Далия. Нищо подобно. Той бил отделил вече нужното внимание на очебийната ѝ сръдня, така че в момента умът му бил изпълнен предимно с приятната и утешителна мисъл, че най-сетне неговият жизнен път и този на животинския свят в Мачъм Чешингс ще се разминат. Той, така да се каже, поемал по горния друм, докато на тях предоставял всички останали. Защото, казвал си, независимо от условията, преобладаващи в трапезарията, салона и

останалите помещения, неговата спалня е оазис, изцяло лишен от присъствието на котки от всякаква порода.

Злощастният епизод от преди вечеря обаче още смъдял, така че се свлякъл на четири крака и ревностно изследвал всички кътчета на стаята. Ала взорът му не срещнал кърава котка. Изправил се облекчено с весело „трала-ла“ на уста. Ала още не бил свършил първия куплет на песничката, когато отзад някой взел басово да му приглася и обръщайки се по посока на гласа, Фреди съзрял върху леглото си великолепна немска овчарка.

Фреди изгледал псето. Псето изгледало Фреди. Въздухът се наелектризирил от напрежение. Един поглед стигал, за да разбере, че не много далечният роднина на степните вълци не бил особено наясно с положението и очевидно гледал на Фреди като на досаден натрапник, нахълтал с груба физическа сила в личните му покои. Отношението му към нашия приятел било явно неодобрително. Не го изпускал от жълтия си поглед, а горната му бърна била оголила огромни предимно кучешки и крайно остри зъби. Освен това носът му потръпвал подозрително, а гласните му струни имитирали под сурдинка далечна гръмотевична буря.

Фреди не бил съвсем наясно как се постъпва в такива случаи. И дума не можело да става, че ще се пъкне между чаршафите с подобен канибал върху юргана си. А да прекара нощта, свит на кълбо в някое кресло, противоречало на цялата му любяща удобства природа. Затова постъпил най-благоуразумно предвид обстоятелствата: промъкнал се заднишком на балкона и заоглеждал прозорците на къщата, за да види дали някъде на проблясва светлина и не се крие някой, който да се юрне презглава на помощ с пълни шепи съчувствие и утеха.

Съвсем наблизо наистина се виждал осветен прозорец, така че той проточил врат и кротко повикал:

– Извинете! – Реакция не последвала, затова повторил: – Извинете!
– И най-накрая, за да изключи вероятността от всяко недоразумение, додал: – Извинете! Извинете! Извинете!

Този път постигнал резултат. Главата на лейди Прендърби внезапно се подала от прозореца.

– Кой – заинтересувала се тя – издава тези отвратителни звуци?

– Аз, Уиджън. Фредерик.

– Неотложна ли е нуждата ви да пеете на балкона си по това време, господин Уиджън?

– Аз не пеех, а казвах „извинете“.

– За какво се извинявахте?

– Не че се извинявах – по-скоро надавах изпълнен с душевна болка вопъл за помощ. В стаята ми има куче.

– Какво куче?

– Огромно, вълча порода.

– А, трябва да е Вилхелм. Лека нощ, господин Уиджън. И прозорецът се затворил. Фреди болно изквичал:

– Ама извинете!

Прозорецът отново се отворил.

– Сега за какво се извинявате, господин Уиджън?

– Какво да правя?

– В какъв смисъл?

– Ами с кучето!

Лейди Прендърби се замислила.

– Не му давайте бисквити – посъветвала го тя. – А когато на сутринта прислужничката ви донесе чая, никаква захар! Само млекце в една чинийка. Той е на диета. Лека нощ, господин Уиджън.

Този път Фреди истински се разстроил. Независимо от твърдението на лейди Прендърби, че този звяр бил на диета, държането му напоследък не оставяло съмнения, че лекарят не му е забранил уиджъновци и затова Фреди отново си заблъскал главата как да се справи с положението.

Можел да постъпи по няколко начина. Тъй като балконът му не бил много висок, една от възможностите била да скочи долу и да прекара здравословна нощ в лехата с латинките. Или пък да се свие на пода. Или да напусне стаята и да потърси убежище на долния етаж.

Последното му се видяло най-приемливо. Единствено го смушавала мисълта, че ако се запътел към вратата, съквартирантът му току-виж решил, че е среднощен бандит, хвърлил око на сребърните прибори. И нищо чудно да предприемел съответните мерки. Въпреки всичко се налагало да рискува, така че взел да прекосява на пръсти килима с озадачения вид на въжеиграч, който внезапно е забравил стъпките си.

С две думи, за малко да успее. Отначало псето не му обръщало внимание – било заето с някаква възглавничка. Ближело я съсредоточено и замислено и все едно, че не забелязвало Фреди до мига, в който той почти прекосил ничията земя. След което рязко скокнало от място и две секунди по-късно нашият приятел бил върху гардероба с усещане за силен хлад и въздушно течение откъм дъното на панталоните си, докато кучето го фиксирало злобно изотдолу. Фреди твърди, че само един-

единствен път в живота си се е придвижвал със същата скорост – когато, едва четиринайсетгодишен, чичо му, лорд Блистър, го спипал в кабинета си как пуши една от любимите му пури. Но сега имал чувството, че е подобрил тогавашния си рекорд поне с двацет стотни от секундата.

Нямало съмнение – дилемата къде ще прекара нощта вече била решена. Ала мисълта, че ще клечи върху гардероба заради прищявката на някакво си псе, била твърде оскърбителна за гордия му дух. Със степените вълци обаче споровете са излишни, така че Фреди се постарал да се намести по възможност по-уютно, доколкото може да се чувства уютно човек, в горната месеста част, на чийто крак се е забило нещо кораво и дървено. В този момент откъм коридора се дочуло сумтене и в стаята нахълтал предмет, който Фреди отначало не разпознал на мътната светлина на свещта. Заприличал му на парче дъвкана хавлия, но втори, по-проницателен поглед определил новодошлия като кутре-сукалче порода пекинез.

Чувството на озадаченост, което Фреди изпитал спрямо естеството на новопристигналия, се споделяло, както се оказало, и от немската овчарка. След като повдигнала вежда в знак на недоумение, тя се смъкнала от леглото и отишла да провери на място що за явление е това. Протегнала неуверено лапа, преобърнала натрапника по гръб и свела нос да го подуши.

Най-добрите ѝ приятели сто на сто биха я посъветвали никога да не предприема подобна постъпка. Защото пекинезите са опасни главорези, особено ако са от женски пол, какъвто бил случаят. Те гледат живота право в очите и порицават всяко интимничене, без много да се двоумят. Последвал взрив и миг след това овчарката вече се носела по коридора с подвита опашка, преследвана по петите от пекинезчето. До Фреди достигнали звуците на отшумяващата битка, които били нежна музика за слуха му. Ако питате него, овчарката си го търсела и си намерила майстора.

Не след дълго пекинезчето се завърнало, избърсало потта от челото си, застанало под гардероба и замахало с късата си опашка. Фреди решил, че тръбата е изсвирила отбой и вече може да слезе от гардероба. Което и сторил.

Първото, което направил, било да затвори вратата, второто – да се побратими със спасителката си. Той е от хората, които са убедени, че всекиму се полага заслуженото, а в случая не хранел съмнение, че пекинезът е същинско украшение за породата си. Затова взел да го забавлява, без да пести усилия. Легнал на пода и предоставил лицето си за

многократно изблизване. Почесал го под лявото ушенце, под дясното ушенце и в основата на опашката, в гореизложения ред. Освен това го чесал и по коремчето.

Кучето приело тези знаци на сърдечност с подчертана признателност и тъй като било все още на вълната на удоволствията, взело да гледа на Фреди като на личен придворен отговорник по увеселенията. Нашият приятел решил да не го разочарова и да продължи да бъде безупречен домакин, пък каквото ще да му струва това. За тази цел свалил вратовръзката си и му я връчил. Не би я жертвал за всеки, както той самият твърди, но за спасителя на живота си не жалел нищо.

Връзката се приела като топъл хляб. Още от първия миг пожънала страхотен успех. Пекинезът я дъвкал, преследвал, омотал се в нея, влачил я из стаята и тъкмо взел да я размахва яростно отляво надясно, когато се случило непредвиденото: не преценил добре разстоянието и си фраснал злостно главата в крака на леглото.

Последвалото звуково оформление на стаята не се поддавало на описание. Учудващото в случая било, че източникът му бил едно кутре, а не сирените на големия град. Кръвта на Фреди се смразила в жилите му от неистовите вопли, прорязали нощта като предсмъртен зов. Не можел да повярва, че един пекинез, при това малолетен, е в състояние да вдигне такава врява.

В крайна сметка агонията се поутоложила. Пекинезът спрял да вресци със същата внезапност, с която започнал, усмихнал се, сякаш нищо не е било, и подновил забавленията с вратовръзката. В същия миг от другата страна на вратата се дочул шепот, последван от почукване.

– Да? – попитал Фреди.

– Аз съм, сър. Бигълсуейд.

– Кой сте вие, Бигълсуейд?

– Икономът, сър.

– И какво желаете?

– Лейди Прендърби моли да изнеса от стаята ви кучето, което измъчвате.

Последвало ново шептене.

– Лейди Прендърби също така казва, че утре сутринта ще извести Дружеството за закрила на животните.

Още шептене.

– Освен това лейди Прендърби желае да ви предам, че ако окажете съпротива, ще се наложи да ви удара по главата с дилафа.

Излишно е да ви уверявам, че Фреди е примрял от радост, и без

това няма да ми повярват. Отворил вратата и съзрял пред себе си отбрано общество, съставено от лейди Прендърби, дъщеря ѝ Далия, богат асортимент от лели и иконома с дилаф в ръка. Срещнал погледа на любимата и той минал през него като нагорещен нож през буца масло.

– Чакайте да ви обясня – започнал Фреди.

– Ако обичате да ни спестите подробностите – потръпнала лейди Прендърби, грабнала пекинеза и започнала да го опипва за строшени кости.

– Ама вижте...

– Лека нощ, господин Уиджън.

Лелите също му пожелали лека нощ, а след тях и икономът. Далия запазила възмутено мълчание.

– Ама честна дума, нищо не съм му сторил на кучето! То само си удари главата в крака не леглото...

– Какво каза? – попитала една от лелите, която недочувала.

– Каза, че удрял главата на нещастното животно в крака на леглото – пояснила лейди Прендърби.

– Кошмар! – възкликнала поредната леля.

– Ужас! – присъединила се към нея втора.

Трета обаче хвърлила нова светлина върху въпроса. Тя пояснила, че с хора като Фреди в къщата обитателите ѝ не могат да се чувстват в безопасност. Взела да разсъждава мрачно върху вероятността да ги намерят на другата сутрин заклани в леглата. И макар че Фреди предложил да ѝ даде писмено уверение, че няма намерение да доближава леглото ѝ, подхвърлената от нея мисъл направила силно впечатление на присъстващите.

– Бигълсуейд! – рекла лейди Прендърби.

– Да, милейди?

– Ще останете в коридора до сутринта заедно с дилафа.

– Добре, милейди.

– Ако този човек се опита да напусне стаята, ще го ударите отзад по главата.

– Да, милейди.

– Ама чуйте... – изхлипал Фреди.

– Лека нощ, господин Уиджън.

Масовата сцена се разтурила. Скоро коридорът опустял, ако не се броял икономът Бигълсуейд, който закрачил напред-назад и от време на време размахвал дилафа и порел с него въздуха, за да пробва гъвкавостта на мускулите си, след което, доволен от тяхната спортна форма,

продължавал разходката си.

Гледката била тъй отблъскваща, че Фреди не издържал, оттеглил се в стаята и затворил вратата. Можете да си представите колко е бил потиснат. Погледът, който му метнала Далия, го вкиснал неимоверно. Дал си сметка, че трябва яко да размисли над създалото се положение и за да подпомогне мисловния процес се отпуснал върху леглото.

Или, по-точно казано, върху умрялата котка, просната върху юргана. Това била същата котка, която немската овчарка ближеала малко преди да скъсат с Фреди дипломатическите отношения. Ако си спомняте, Фреди беше взел лизания предмет за някаква възглавничка.

Той подскочил, сякаш трупът бил не мъртвешки леден, а врял. Заоглеждал го с напразната надежда, че животното само е изпаднало в кома. Ала и от пръв поглед се виждало, че от това по-умряло – здраве му кажи. След изпълнен с прекеждия бурен живот котката най-сетне била открила вечния покой.

Няма да сгрешим много, ако кажем, че Фреди бил потресен. Репутацията му в този дом и без това била паднала под нулата, да не говорим за омърсеното му име. На него и без това гледали като на живодер. Това последно бедствие било похлупакът на всичко. Преди това откритие хранел смътни надежди, че на сутринта, когато духовете се поуспокоят, все някак ще съумее да обясни случая с пекинеза, ала едва ли някой щял да го слуша след като го откриели в компанията на умряла котка.

Веднага обаче го озарила мисълта, че може пък да съумее да направи така, щото котката да не бъде открита в компанията му. От него се искало само да слезе на пръсти в гостната, да положи там тленните останки и, току-виж, подозрението паднело върху някой друг. В края на краищата в такава свръхокотена къща котките сигурно мрат като мухи където свърнат. Някоя прислужничка ще я открие на сутринта, ще докладва в щаба, че численият състав на боеспособните котки е намалял, ще последват съжалителни поцъквания с език, може би една-две проронени сълзи и след това – забрава.

Тази мисъл му вдъхнала нов живот. Изпълнен с деловитост и въодушевление, той сграбчил трупа за опашката и тъкмо да изхвърчи от стаята, когато с безмълвен стон се сетил за Бигълсуейд.

Открехнал вратата и надникнал в коридора. Надявал се, че след отдалечаването на началството икономът се е отправил към покоите си да навакса изгубения сън. Нищо подобно. Очевидно девизът на Мачъм Чешингс бил „Дълг и преданост“. Икономът все тъй упражнявал мускулите си в коридора. Фреди тихо затворил вратата.

И още докато я затварял, се сетил за прозореца. Ето къде било решението! Ядосал се на себе си – стои и си губи времето с разни врати, когато балконът през цялото време бил под носа му! Единственото, което се искало от него, било да изстреля трупа в тихата нощ, за да го открият градинарите, а не прислужничките.

Така че се затичал натам. Действал мълниеносно. Завъртял трупа за опашката, за да набере начална скорост, пуснал го и от тънештата в мрак градина до слуха му достигнал вбесеният рев на силен мъж.

– Кой хвърли тази котка?

Гласът бил на домакина, сър Мортимър Прендърби.

– Искам да видя кой хвърли тази котка! – продължил да настоява гръмовно сър Мортимър.

Заотваряли се прозорци. Занадничали глави. Фреди се метнал на пода и се претърколил към стената.

– Какво има, Мортимър?

– Искам да видя кой ме замеря с котки!

– С котки? – Гласът на лейди Прендърби прозвучал озадачено. – Сигурен ли си?

– Дали съм сигурен? Какво искаш да кажеш с това – сигурен? Разбира се, че съм сигурен! Тъкмо бях задрямал в хамака си, когато тази огромна котка профуча и ме улучи право в окото! Хубава работа! Човек вече не може да спи в собствения си хамак в собствената си градина, без да започнат да го замерят с котки! Искам кръвта на човека, който я хвърли!

– Откъде се появи?

– Трябва да е от онзи балкон.

– Това е балконът на господин Уиджън – промълвила лейди Прендърби. – Трябваше веднага да се досетя.

– Ама аз как не се сетих веднага! – откликнал сър Мортимър. – Разбира се, че е Уиджън! Онзи, грозният! Той цяла вечер мята котки. Още ме боли тилът, дето ме улучи преди вечеря. Я някой да ми отвори вратата! Донесете ми бастуна – онзи, с дръжката от слонова кост. Или камшик от конюшната.

– Чакай, Мортимър – прекъснала го лейди Прендърби. – Не прави нищо прибързано. Този човек явно е опасен луд. Ще изпратя Бигълсуд да го надвие с дилафа.

Това е, кажи-речи, всичко, завърши разказа си Симпатията. В два и петнайсет същата нощ тъмна фигура в официално облекло, но без

вратовръзка, доуцукала до малката гара, дете отстои на шест мили от „Мачъм Чешинг“. В три и четирийсет и седем отпътувала за Лондон. Това бил Фреди Уиджън – с разбито сърце и пришки на двата крака. А във въпросното разбито сърце се загнездила тази дълбока ненавист към всички котки, която имахте възможност да наблюдавате преди малко. Няма да издам никаква тайна като ви кажа, че Фреди Уиджън завинаги е скъсал с котешкото съсловие. Отсега нататък то ще пресича пътя му само на свой собствен риск.

КРАЙ

© 1936 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Goodbye to all Cats, 1936

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4547>]